

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 859. Usque Ad Annum 887

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117875

§. 22. Initia causæ Hincmari Laudunensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66112)

Romæ Cyrilli corpore, quod in Ecclesia ^{Sæculum IX.}
S. Clementis depositum; nam illud se- A. C. 868.
cum auferendi potestatem impetrare
non potuit.

S. Clementis corpus exinde ad Ca- *Chr. Casaur.*
sam auream, Monasterium a Ludovico *to. 5. Spici.*
Imperatore in Insula fluvii Pescariæ in *p. 381.*
Apulia fundatum delatum est. Hanc
congregationem Imperator a se erectam
anno circiter octingentesimo sexagesimo
sexto, cum arma contra Saracenos mo-
veret, reliquo Regni sui tempore, com-
pluribus fundis adjectis locupletavit.

§. XXII.

Initia Causæ Hincmari Laudunensis.

Sub idem ferme tempus Hadriano Papæ
Libellus Hincmari Episcopi Laudu-
nensis contra Regem Carolum, Domi-
num suum, & Hincmarum Archiepisco-
pum Remensem, Metropolitam suum,
& Avunculum, redditur. Cum Hinc-
marum Laudunensem multa ab eo vi & *Ep. Hincm.*
injuste acta Clericis populoque suæ Dice- *Rem. to. 8.*
cesis invisum reddidissent, illi ad Regem *Conc. p. 166. o*
in ea regione per æstatem anni 868. com-
morantem querelas detulerant. Præ-
ter alia accusabatur, quod quibusdam *Ann. Bert.*
Vasallorum suorum Beneficia (id est Feu- *868.*
da) eripuisset. Jussit Rex, ut misso
mandatario coram Optimatibus causam
diceret. Sed ille nec per se, nec per
Hist. Eccles. Tom. XII. X *man-*

Sæculum IX. mandatarium in loco constituto adfuit, A. C. 868. nec quemquam constituit, qui suo nomine de more patrio absentiam edito juramento excusaret. Solummodo missi, qui Regi dicerent, se Judicium sæcularium salva jurisdictione Ecclesiastica non posse subire. Ergo Rex Episcopum omnibus bonis, quibus in Regno suo fruebatur, privat; sed mense Augusto sequente cum Archiepiscopus Remensis Nepotem suum eundem Episcopum Laudunensem ad Comitia Pistensia adduxisset, & cum ceteris Episcopis Regi exposuisset, quantum ista Bonorum occupatio Auctoritatem Episcopalem læderet, obtinuit, ut Episcopus in possessionem restitueretur, causa autem in illa provincia a delectis Judicibus & deinde, si opus esset, in Concilio definiretur.

Judices delecti pronunciarunt; Laudunensi possessionem Bonorum suorum adimi non debere, exceptis fundis Puliacensibus, quos Rex consentiente Episcopo cuidam Optimati, nomine Normanno, in Feudum dedisset. Displicuit vero Laudunensi Hincmari avunculi & Concilii, cui præfuerat, Sententia; quare Clericum, Celsanum nomine, inscius Rege & Archiepiscopo ad Papam dimisit cum epistola, in qua contra utrumque & Normannum querebatur, & adjiciebat, voto se obstrinxisse, quo Romam ad vi-

fenda

Ep. Hincm.
1766. *cum*
not. Coll.

Opuscul.
Hincm. to.
8. *Conc. p.*
1735. *Et c.*
Conc. Duz.
par. 2. c. 4.

senda limina Apostolorum proficisci te-
neretur. Rescripsit Papa Hadrianus da-
tis duabus epistolis similibus, una ad Ar-
chiepiscopum Remensem, altera ad Re-
gem Carolum directis. Jubebat Ponti-
fex, ut Episcopi Laudunensis itineri fa-
verent, atque ipso absente Ecclesiam ejus
curarent, addita comminatione excom-
municationis contra Normannum, nisi
protinus agros Ecclesiæ Laudunensis oc-
cupatos restitueret, & contra omnes, qui
absente Episcopo quamcunque partem
Bonorum illius Ecclesiæ invaderent.
Hac epistola mense Decembri anno 868.
Regi Carolo Cadurci ad Æsiam commo-
ranti reddita, impatientissime tulit, quod
Episcopus Laudunensis se in scio Romam
misisset, seque apud Pontificem, quasi
Bona Ecclesiæ raperet, calumniaretur.

Multo magis Regem jam ante com-
motum concitavit Episcopi se insalutato
discessus, quippe Laudunum se recepit,
postquam a Rege sæpius ad Colloquium
nequicquam vocatus fuisset. Hinc, in-
eunte anno 869. cum comperisset Rex,
eum pacta iniisse cum Rege Lothario,
quibus in ipsius Regno Sedem figere
Laudunensi liceret, Vasallis Episcopatus
Laudunensis imperavit, ut Compen-
dium, ubi tunc versabatur, ad se veni-
rent. Obtemperarunt aliqui, alii, ne
parerent, ab Episcopo prohibiti. Misit

Sæculum IX.

A. C. 869.

Hadr. Pap.
*ep. 16. 17.**Ann. Bert.*

868.

ibid. ann.

869.

Hincmar.
Sched. c. 4.

X 2

Rex

Sæculum IX. Misit Rex duos illius Provinciæ Episcopos, Odonem Bellovacensem, & Gilbertum Catalaunensem, qui districtè suo nomine præciperent, ut tandem veniret. Simul Comites copiasque misit, qui vasallos refractarios vel invitos adducerent.

Ann. Bert.

**Hincmarus
Laudunensis.**

Ubi Episcopus Laudunensis viros militares adventuros scivit, priusquam adessent, Clericos suos in Ecclesiam Cathedralē Sanctæ Virginis convocavit; postea autem, Presbyteris in manibus suis lignum Crucis & Evangelia tenentibus, Excommunicationem & Anathema contra omnes pronunciavit, qui vi adhibita in hunc sanctum locum & in suam Diocesim irrumperent, & contra omnes complices; unde nec ipse Rex excipiebatur. Duo advenientes Episcopi efficere non potuerunt, ut mentem mutaret; cumque militum Duces intrarent, cum suis Clericis ante Altare substitit. Episcopi vero præsentēs cohibere Comites, ne vi militari Hincmarum ex Ecclesia abstraherent. Satis ergo facturos se crediderunt, si a Vasallis Episcopi novum fidelitatis Sacramentum Regi præstari exigerent, & ad eum redierunt. Ipsis vero vix dum egressis, Episcopus aliud rursus a Vasallis juramentum petiit.

Rex magna indignatione commotus Concilium omnium Episcoporum Regni
fai

fui indicit, vigesima quarta Aprilis eodem anno octingentesimo sexagesimo nono, Indictione secunda Vermeriæ celebrandum, & Episcopum Laudunensem adesse jubet. Convenere Episcopi viginti novem, adnumeratis octo Metropolitans, Rege ipso præsentente. Synodo præerat Archiepiscopus Remensis, quæ nempe in sua Diocesi habebatur, advenitque Episcopus Laudunensis. Ibi accusatus, prementibus Adversariis, ad Papam appellat, petitque Romam eundi licentiam, quæ ei denegata est; suspensum tamen fuit iudicium, & ultra nihil actum. Præterlapso non longo tempore Episcopus Laudunensis, Clericos suos refractarios expertus, omnes excommunicat, Missam celebrari in tota sua Diocesi prohibet, item, infantes quocunque periculo mortis instante baptizari, cuiquam pœnitentiam, Viaticum, aut mortuis sepulturam concedi interdicit. Rex, ut furentem contineret, in quodam loco Diocesis suæ, qui Silvacum dicebatur, inclusum in carcere custodiri iussit; post breve tamen tempus libertati eundem reddidit.

Sæculum IX.
A. C. 869.

to. 8. Conc.
p. 1527.

Hincm. to. 2.
p. 604.

Cont. Du-
ziat. pag.
1558. 1645.

Hincm. to. 2.
p. 341.

§. XXIII.

Lotharius in Italia.

Inter hæc Lotharius Rex in Italiam venit, prius cum Imperatore fratre suo collaturus consilia, deinde Romam iturus;

Ann. Bert.
869.